Súd:	Okresný súd Zvolen
Spisová značka:	9C/248/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6715214412
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Štubniaková Kochanová
ECLI:	ECLI:SK:OSZV:2016:6715214412.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Zuzanou Štubniakovou Kochanovou, v právnej veci navrhovateľky: X. D., L.. XX.XX.XXXX, P. J. K., S..D. XXX, občianky SR, zastúpenej Mgr. Robertom Antalom, advokátom, Advokátska kancelária Banská Bystrica, Ul. Kláry Jarunkovej 2, IČO: 37818309, proti odporcovi Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, so sídlom 960 95 Zvolen, Balkán 53, IČO: 36 054 666, zast. Advokátska kancelária GABE - BB, s.r.o., so sídlom Profesora Sáru 3873/44, 974 01 Banská Bystrica, IČO : 36 855 936, jo ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 80.000,-- € s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke sumu 20.000,-- Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V prevyšujúcej časti súd návrh z a m i e t a .

O trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen súdny poplatok vo výške 666,--Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu dňa 14.10.2015 domáhala voči odporcovi zaplatenia sumy vo výške 80.000,- Eur a náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 18.03.2014 č.k. 2T/210/2013-256 bol vodič autobusu I. E., L.. XX.XX.XXXX, J. I.. T. XXX/XX, T. uznaný za vinného zo spáchania prečinu usmrtenia v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 29.04.2014, ktorej následkom bolo úmrtie manžela navrhovateľky, v čase dopravnej nehody idúceho na motocykli. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.04.2014. V čase dopravnej nehody bol vodič autobusu zamestnancom odporcu. Odporca bol prevádzkovateľom motorového vozidla, autobusu značky Irisbus Crossway, ev.č. X. XXXCE, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda. Navrhovateľka si voči vodičovi autobusu uplatnila v adhéznom konaní nárok na náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy. Navrhovateľke bola v predmetnom rozsudku priznaná náhrada škody vo výške 40.000,- Eur. Navrhovateľka sa teda podaným návrhom domáha proti odporcovi náhrady nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, ku ktorému došlo v súvislosti s dopravnom nehodou dopravného prostriedku, ktorého je odporca prevádzkovateľom. Odporca bol prevádzkovateľom motorového vozidla zn. Irisbus Crossway, ev.č. X. XXXCE. K dopravnej nehode došlo počas jazdy predmetného vozidla, a to v rámci riadenia a uskutočňovania cestnej prepravy osôb, ako hlavnej hospodárskej činnosti odporcu. Dopravná nehoda bola spôsobená zamestnancom

odporcu pri plnení jeho pracovných povinností. V dôsledku toho odporca analogicky podľa § 853 a § 427 Občianskeho zákonníka zodpovedá za zásah do osobnostných práv navrhovateľky, ku ktorému došlo v súvislosti s dopravnou nehodou pri prevádzke jeho dopravného prostriedku, následkom ktorej bolo úmrtie manžela navrhovateľky. V trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen proti vodičovi autobusu pod sp.zn. 2T/210/2013 bolo preukázané, že vodič odporcu spôsobil dopravnú nehodu, následkom ktorej zahynul manžel navrhovateľky. Tým došlo k neoprávnenému zásahu do práva navrhovateľky na súkromný a rodinný život. Keďže morálna satisfakcia nie je v tomto prípade postačujúca, má navrhovateľka právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. I. D. (zosnulý manžel navrhovateľky) bol manžel a otec troch detí a hoci bol už v dôchodkovom veku, bol stále vitálny. Jeho smrť ako fatálny následok dopravnej nehody predstavuje neodstrániteľný fakt, ktorý natrvalo rozhodujúcim spôsobom pretrhol rodinné a citové väzby s manželkou, ako aj s deťmi. Navrhovateľka, zosnulý I. D. a ich tri deti tvorili harmonickú rodinu a v dôsledku náhleho úmrtia I. D. došlo k nezvratnému a dramatickému narušeniu ich vzájomných vzťahov v rámci ich rodiny, a to ako manželov a ako rodiča s deťmi. Navrhovateľka dlhé roky žila s I. D. v harmonickom a usporiadanom manželstve, ktoré bolo založené na silných citových a sociálnych väzbách. Takúto ujmu navrhovateľky nie je možné nikdy nahradiť, avšak je možné jej ujmu zmierniť tým, že jej bude aspoň sčasti vykompenzovaná, a to prostredníctvom peňažnej náhrady. Z trestného rozsudku vyplýva, že vodič autobusu porušil dôležitú povinnosť uloženú zákonom, keď nedal prednosť v jazde motocyklu, ale túto porušil preto, pretože poškodeného, blížiaceho na motocykli nevidel, resp. nemusel vidieť. V konaní vodiča autobusu absentuje akékoľvek úmyselné konanie, alebo hrubé porušenie, či zanedbanie svojich povinností, avšak celkom reálne možno konštatovať chvíľkovú nepozornosť, či nedostatočné zistenie stavu na vozovke predtým, než obžalovaný vošiel do križovatky, čo v kombinácii so vzájomnou polohou vozidiel spôsobilo tragický následok.

Odporca s návrhom navrhovateľky nesúhlasil a vo vyjadrení zo dňa 25.11.2015 uviedol, že v danom prípade je daný nedostatok pasívnej vecnej legitimácie odporcu, nakoľko odporca nie je tým subjektom, ktorý by zodpovedal za neoprávnený zásah do navrhovateľkou uplatňovaných osobnostných práv podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Uvedená skutočnosť vyplýva aj zo samotného trestného rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 2T/210/2013, z ktorého vyplýva, že je to práve I. E. ako vodič autobusu, ktorý zodpovedá za akýkoľvek zásah do osobnostných práv pozostalej navrhovateľky. Uvedené platí bez ohľadu na skutočnosť, či bol I. E. v pracovnoprávnom vzťahu k tretej osobe, alebo nie. Odporca ďalej uviedol, že v prípade práva na náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné ani podporne aplikovať ustanovenie § 420 ods.2 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že predmetom sporu nie je právo na náhradu škody, ale právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Ďalej odporca poukázal na rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 15C/68/2015 zo dňa 02.07.2015, ktorým bola spoločnosť SAD Zvolen, a.s. so sídlom Balkán 53, Zvolen, IČO: 36 004 928 zaviazaná na úhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- Eur, a to z titulu dopravnej nehody zo dňa 29.04.2013. V predmetnom rozsudku bola ustálená zodpovednosť spoločnosti SAD Zvolen, a.s., IČO: 36 004 928 za skutok, ktorý sa stal dňa 29.04.2013. Odporca má teda zato, že v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. Odporca teda vzniesol námietku vecí právoplatne rozhodnutej, nakoľko o skutku ako takom a o subjekte zodpovednom na neoprávnený zásah do práv navrhovateľky bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom Okresným súdom Zvolen, sp.zn. 15C/68/2015. V tejto súvislosti odporca ďalej poukázal na § 135 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku, keď v danom prípade je povinnosťou konajúceho súdu v celom rozsahu vychádzať z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 15C/68/2015, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté, že subjektom zodpovedným za neoprávnený zásah do práv navrhovateľky je spoločnosť SAD Zvolen, a.s., IČO: 36 004 928, a nie odporca. Ďalej odporca uviedol, že navrhovateľkou uplatňovanú náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 80.000,- Eur považuje za absolútne neprimeranú a to najmä s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu. K protiprávnemu konaniu zo strany pána E. došlo z nedbanlivosti, v jeho konaní absentuje akékoľvek úmyselné konanie, alebo hrubé porušenie, či zanedbanie svojich povinností, avšak celkom reálne možno konštatovať chvíľkovú nepozornosť, či nedostatočné zistenie stavu na vozovke predtým, než vošiel do križovatky (strana 4 rozsudku OS Zvolen zo dňa 18.03.2014, sp.zn. 2T 210/2013); vodič išiel po vedľajšej ceste rýchlosťou 28,50 km/h, t.j. neporušil žiadne predpisy týkajúce sa obmedzenia najvyššej rýchlosti. Vodič autobusu tiež nebol pod vplyvom alkoholu, keď výsledkom dychovej skúšky bola nameraná hodnota 0,00 Mg/l. Odporca tiež poukázal na skutočnosť, že navrhovateľke už boli z titulu nemajetkovej ujmy právoplatnými rozhodnutiami priznané finančné čiastky v celkovej výške 60.000,- Eur, a to: 40.000,- Eur jej bolo priznaných trestným rozsudkom Okresného

súdu Zvolen sp.zn. 2T 210/2013, ktorým bola uložená povinnosť I. E., ako vodičovi autobusu a 20.000,- Eur bolo navrhovateľke priznaných rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 15C/68/2015 zo dňa 02.07.2015, ktorým bola uložená povinnosť spoločnosti SAD Zvolen, a.s., IČO: 36 004 928 ako prevádzkovateľovi predmetného autobusu.

Vo vyjadrení zo dňa 07.01.2016 právny zástupca navrhovateľky nemietol, že rozsudok vydaný v právnej veci sp.zn. 15C/68/2015 nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci, nakoľko nie je splnená podmienka, že konanie sa týka tých istých účastníkov konania. Tiež poukázal na skutočnosť, že odporca a spoločnosť SAD Zvolen, a.s. sídlia na tej istej adrese a sú personálne prepojení, a to štatutárnym orgánom, konkrétne Ing. Antonom Mazánom, ktorý je predsedom predstavenstva odporcu, ako aj spoločnosti SAD Zvolen, a.s. Odporca teda vedel, že navrhovateľka podala návrh voči SAD Zvolen, a.s. a že táto spoločnosť nebola v spore vedenom pod sp.zn. 15C/68/2015 pasívne vecne legitimovaná, ale v spore sa správala táto spoločnosť pasívne, nevyjadrila sa k veci, nevzniesla v konaní námietku nedostatku pasívnej legitimácie, správala sa účelovo, aby dosiahla prípadné premlčanie nároku navrhovateľka voči odporcovi. Zároveň právny zástupca navrhovateľky poukázal na skutočnosť, že navrhovateľke nie je zrejmé, prečo bol v trestnom konaní zaviazaný na náhradu škody I. E., ako vodič autobusu, ktorý bol v čase dopravnej nehody zamestnancom odporcu a k dopravnej nehode došlo pri plnení jeho pracovných úloh. Zaviazaný na náhradu škody mal byť odporca a vodič autobusu I. E. mal niesť zodpovednosť len podľa predpisov pracovného práva. Navrhovateľka tiež nepozná dôvod, pre ktorý nepodal I. E. proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, hoci bolo v tomto smere vecne nesprávne. Čo sa týka priznaného nároku navrhovateľky na náhradu nemajetkovej ujmy voči spoločnosti SAD Zvolen, a.s., tento jej síce bol priznaný, avšak voči subjektu, ktorý nebol pasívne vecne legitimovaný. Preto je navrhovateľka nútená uplatniť si svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy opäť v tomto konaní, a to voči odporcovi, ktorý je pasívne vecne legitimovaným subjektom.

Vo vyjadrení zo dňa 07.04.2016 odporca uviedol, že nie je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom tiež z dôvodu, že nie je prevádzkovateľom dopravného prostriedku podľa ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť vyplýva aj z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T 210/2013 (čl.217), keď z evidenčnej karty motorového vozidla, ev. č. X. XXX Q. je nepochybné, že vlastníkom predmetného motorového vozidla nie je odporca, ale leasingová spoločnosť ČSOB Leasing, a.s. To znamená, že odporca je len leasingovým nájomcom motorového vozidla, pričom v súlade s ustálenou judikatúrou sa za prevádzkovateľa vozidla považuje prioritne vlastník motorového vozidla, resp. osoba, ktorá je oprávnená právne a fakticky disponovať s motorovým vozidlom. Odporca poukázal v tejto súvislosti na leasingovú zmluvu č. LZM 10/03787 zo dňa 11.11.2010 v znení dodatku zo dňa 11.11.2010, vrátane všeobecných podmienok finančného leasingu, ktorá zmluva bola uzatvorená medzi odporcom ako leasingovým nájomcom a spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s. ako vlastníkom motorového vozidla ev.č. XV XXX Q.. Rovnako v tejto súvislosti odporca poukázal aj na skutočnosť, že z uvedeného právneho názoru s najväčšou pravdepodobnosťou vychádzal súd aj v trestnom konaní, sp.zn. 2T 210/2013, ktorým bol I. E. uznaný za vinného ako vodič motorového vozidla, nakoľko zo samotného trestného spisu bolo zrejmé, že ČSOB Leasing, a.s. bol vlastníkom motorového vozidla a tým pádom aj subjektom zodpovedným podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ako prevádzkovateľ motorového vozidla, pričom I. E. ako vodič motorového vozidla nebol v žiadnom právnom vzťahu v ČSOB Leasing, a.s. Z uvedeného dôvodu je daná priama zodpovednosť I. E.T. podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Ďalej odporca vo vyjadrení poukázal na spoluzodpovednosť neb. I. D. na vzniknutej dopravnej nehode. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka a § 23 ods.1 Zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách. Z pripojeného trestného spisu je zrejmé, že neb. I. D. viedol motorové vozidlo - motocykel Babeta bez evidenčnej značky. Na to, aby mohol byť tento motocykel prevádzkovaný v premávke na pozemných komunikáciách musel mať platné technické osvedčenie vozidla, nakoľko neb. I. D. toto platné technické osvedčenie nemal, hlavnou a jedinou príčinou vzniku škodovej udalosti bolo to, že motocykel nemal platné technické osvedčenie vozidla a preto neexistovalo oprávnenie prevádzkovať motocykel v premávke na pozemných komunikáciách, teda ku škode by nedošlo v prípade, ak by neb. I. D. rešpektoval zákonné ustanovenia a bez platného technického osvedčenia by neprevádzkoval motocykel v premávke na pozemných komunikáciách. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má teda odporca zato, že v súlade s ustanovením § 431 Občianskeho zákonníka hlavnú účasť na spôsobenej nehode mal neb. I. D., ktorý bez príslušného oprávnenia prevádzkoval vozidlo v premávke na pozemných komunikáciách. Odporca ďalej vo svojom vyjadrení namietol premlčanie navrhovateľkou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Odporca uviedol, že navrhovateľka si uplatnila svoj nárok

doručený súdu dňa 14.10.2015, pričom navrhovateľka sa dozvedela o vzniknutej ujme dňom smrti I. D. a o zodpovednom subjekte najneskôr dňa 09.10.2013, kedy došlo k preštudovaniu vyšetrovacieho spisu, ktorý na strane 217 obsahoval aj údaje o vlastníkovi a nájomcovi motorového vozidla ev.č. X. XXXCE. Podľa vyjadrenia právnej zástupkyne odporcu, v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode (analogicky o ujme v prípade zásahu do osobnostných práv) a o tom, kto za ňu zodpovedá, najneskôr však za tri roky odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda (ujma) vznikla.

Vo vyjadrení zo dňa 16.05.2016 právny zástupca navrhovateľky v reakcii na vyjadrenie odporcu zo dňa 07.04.2016 uviedol, že prevádzkovateľom motorového vozidla nie je leasingová spoločnosť, ako to tvrdí odporca, ale prevádzkovateľom motorového vozidla je jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností odporca, nakoľko podľa § 427 ods. l Občianskeho zákonníka zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky osoby, ktoré vykonávajú dopravu; teda nie vlastník dopravného prostriedku, ale osoba, ktorá použitím dopravného prostriedku vykonáva dopravu. ČSOB Leasing, a.s. pritom nevykonáva dopravu osôb, ani tovaru a nikdy takúto dopravu ani nevykonával, čo jasne vyplýva z výpisu z obchodného registra. Odporca vykonáva dopravu osôb a tovaru od októbra 2003, čo jasne vyplýva z úplného výpisu z obchodného registra. Tiež poukázal nato, že v osvedčení o evidencii, ktorú predložil odporca je jasne uvedený ako držiteľ osvedčenia odporca, pričom tiež poukázal v tejto súvislosti na § 2 písm. am/ Zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách. Ďalej právny zástupca navrhovateľky uviedol, že aj z leasingovej zmluvy a všeobecných zmluvných podmienok je zrejmé, že odporca je a bol prevádzkovateľom motorového vozidla, pričom v tejto súvislosti poukázal na odsek 1.2.1 Všeobecných zmluvných podmienok, na odsek 1.2.2., odsek 1.5.5., odsek 1.5.6., odsek 1.5.7., odsek 3.1.1. a odsek 3.2. Všeobecných zmluvných podmienok. Čo sa týka spoluzodpovednosti na vzniknutej škode bez ohľadu nato, či Babeta poškodeného mala, alebo nemala byť vybavená evidenčným číslom, táto okolnosť nijakým spôsobom nemohla spôsobiť, alebo spoluspôsobiť škodu. V tejto súvislosti poukázal na odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 2T/210/2013-256, keď k škode došlo v dôsledku porušenia právnej povinnosti zo strany vodiča odporcu a v priamej príčinnej súvislosti s týmto porušením. Škoda, ktorú utrpel poškodený, ako aj ujma, ktorú utrpela navrhovateľka nie je následkom prípadného porušenia administratívnej a evidenčnej povinnosti podľa platnej právnej úpravy. Ak teda poškodený prevádzkoval motocykel v rozpore s platnou právnou úpravou, takéto jeho konanie v žiadnom prípade nemohlo spôsobiť, či vyvolať škodu, či ujmu na strane poškodeného, resp. navrhovateľky. V súvislosti s premlčaním uplatneného nároku právny zástupca navrhovateľky uviedol, že nerozporuje, že neuplatnený nárok podlieha premlčaniu, avšak v čase preštudovania vyšetrovacieho spisu dňa 09.10.2013 navrhovateľka v žiadnom prípade nemohla vedieť, ktorá fyzická, či právnická osoba je za škodu zodpovedná. Preštudovanie vyšetrovacieho spisu v štádiu prípravného konania nedáva pre takýto záver dostatočný podklad. Navrhovateľka sa mohla nepochybne dozvedieť o tom, že kto je za spôsobenú škodu zodpovedný, až na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 2T/210/2013-256, ktorý sa stal právoplatným 03.04.2014. Na pojednávaní dňa 23.05.2016 právny zástupca uviedol, že v tejto súvislosti upravuje toto svoje vyjadrenie ohľadne dĺžky premlčacej lehoty, s tým, že tento nárok podlieha premlčaniu vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote.

V podaní zo dňa 20.05.2016 právna zástupkyňa odporcu uviedla, že v zmysle § 2 písm. am/ zákona č. 725/2004 Zb. zák. nestačí len to, že je osoba zapísaná v osvedčení ako držiteľ osvedčenia o evidencii, časť I. a časť. II., ale musí byť splnená aj ďalšia podmienka, a to: že uvedená osoba je oprávnená rozhodovať o používaní vozidla. V zmysle leasingovej zmluvy č. LZM/10/03787 zo dňa 11.11.2010 v znení Dodatku zo dňa 11.11.2010 vrátane všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu však odporca je len nájomcom motorového vozidla bez akejkoľvek ďalej možnosti faktickej, alebo právnej dispozície s motorovým vozidlom, ako aj bez možnosti rozhodovať o používaní vozidla, čo vyplýva aj z bodu 1.5.9. Všeobecných obchodných podmienok, keď v zmysle týchto podmienok odporca ako leasingový nájomca nie je oprávnený bez predchádzajúceho písomného súhlasu ČSOB Leasing, a.s. odovzdať motorové vozidlo do užívania tretej osobe, bez ohľadu nato, či ide o výpožičku, pôžičku, alebo nájom. Ďalej právna zástupkyňa odporcu poukázala na znenie ustanovenia § 21 ods.2 Zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách keď podľa názoru odporcu nešlo zo strany neb. Jána Seleckého len o porušenie administratívnej a evidenčnej povinnosti podľa platnej právnej úpravy, ale o porušenie zákonného zákazu prevádzkovať v premávke na pozemných komunikáciách vozidlo, ktoré nemá osvedčenie o evidencii, alebo technické osvedčenie. Pokiaľ by neb. I. D. rešpektoval zákonné ustanovenia a bez platného technického osvedčenia by vôbec

neprevádzkoval motocykel v premávke na pozemných komunikáciách, ku škode by nedošlo. Právna zástupkyňa odporcu ďalej namietla začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, keď túto lehotu nemožno počítať od právoplatnosti trestného rozsudku Okresného súdu Zvolen, keď z tohto rozsudku nevyplýva žiadna zodpovednosť odporcu za akúkoľvek škodu a odporca nie je ani nikde v predmetnom rozsudku spomenutý. Navrhovateľka sa dozvedela o zodpovednom subjekte najneskôr dňa 09.10.2013, kedy došlo k preštudovaniu vyšetrovacieho spisu, nakoľko údaje o vlastníkovi a nájomcovi motorového vozidla ev.č. X. XXXCE sú obsiahnuté len vo vyšetrovacom spise, strana 217. V priebehu hlavného pojednávania neboli doplnené žiadne dôkazy ohľadne údajov o motorovom vozidle, ev.č. X. XXXCE, o jeho vlastníkovi a nájomcovi, čo vyplýva z pripojeného trestného spisu 2T 210/2013. Vzhľadom na vyššie uvedené premlčacia doba uplynula dňa 09.10.2015 a žaloba bola podaná na súde dňa 14.10.2015.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky ako účastníčky konania, listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu sp. zn. 9C/248/2015, obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/210/2013, sp. zn. 15C/68/2015, sp. zn. 15D/62/2013 a zistil nasledovný skutkový a právny stav :

Navrhovateľka na pojednávaní dňa 11.04.2016 pri svojom výsluchu ako účastníčka konania uviedla, že manžel v čase dopravnej nehody bol na dôchodku, avšak ešte robil na dohodu ako žeriavnik, vo firme RECOSTAV, bol ešte zdravý, vitálny, nemal žiadne choroby; o tom svedčí aj samotná správa z jeho pitvy. Samotná zdravotná dokumentácia v jeho zdravotnom zázname má len 4 strany, teda ani často nemaródoval, a nemal výrazné zdravotné problémy. Ďalej uviedla, že v čase dopravnej nehody boli už 32 rokov manželmi, pričom môže hodnotiť ich vzťah ako vynikajúci. Manžel chodil do roboty, poobede jej vždy pomáhal v domácnosti, pomáhal aj deťom. Uviedla, že manžel bol od 6 rokov sirota, bol taká citlivejšia povaha. Spoločne mali tri deti a sedem vnúčat, pričom jedno vnúča im pred rokom zomrelo. Bola to 21-ročná vnučka. Navrhovateľka tiež uviedla, že stále cíti veľký žiaľ nad stratou manžela a s pribúdajúcim časom je to ešte horšie.

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 2T/210/2013-256 zo dňa 18.03.2014 bol obžalovaný I. E., L.. XX.XX.XXXX, J. T., I.. T. XXX/XX uznaný za vinného, že dňa 29.04.2013 v čase o 15.20 h na križovatke ulice Ľ.Štúra a ulice Merovská cesta v obci Dudince, okres Krupina, ako vodič autobusu Irisbus Crossway, ev.č. X. XXX Q., prichádzajúci do križovatky v smere od základnej školy nedal prednosť v jazde motocyklu tov. zn. Babeta, bez evidenčného čísla, ktorý viedol ako vodič I. D., J. S.. D. XXX, K., G. A. C. Q., označenej „hlavná cesta“ v smere od miestnej časti Merovce, smerom do centra obce Dudince, čím došlo k zrážke vozidiel, pri ktorej došlo k ťažkým zraneniam I. D., ktorý utrpel viacnásobné poranenia tela a ťažké pomliaždenia mozgu a zakrvácanie pod obaly mozgu pri zlomenine spodiny lebečnej, ktorým napriek okamžitej hospitalizácii dňa 28.05.2013 o 17.45 h podľahol na FNsP v Nových Zámkoch, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods.l, ods.2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Trestného zákona a zato bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, pričom výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienečne odložený za súčasného uloženia probačného dohľadu na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Zároveň súd obžalovanému uložil povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť škodu X. D., L.. XX.XX.XXXX, J. K., S.. D. XXX škodu vo výške 3460,- Eur vzniknutú v súvislosti s nákladmi na pohreb a škodu vo výške 40.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy. Zároveň bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v trvaní 4 rokov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.04.2014.

Z rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 15C/68/2015 zo dňa 02.07.2015 súd zistil, že v tomto konaní sa navrhovateľka domáhala voči odporcovi SAD Zvolen, a.s. so sídlom Zvolen, Balkán 53, IČO: 36 004 928 náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 80.000,- Eur a náhrady trov konania. Predmetným rozsudkom súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 20.000,- Eur a v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

Z dedičského spisu sp. zn. 15D 62/2013 súd zistil, že dedičské konanie po nebohom Jánovi Seleckom, zomrelom dňa 28.5.2013 skončilo vydaním osvedčenia o dedičstve, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.9.2013. Poručiteľ závet ani listinu o vydedení nezanechal a ako dedičia zo zákona v prvej dedičskej skupine prichádzajú do úvahy I. D., C. D., D. J. - deti nebohého a manželka X. D., O.. Ž..

Zo sobášneho listu navrhovateľky a nebohého I.L. D. bolo zistené, že títo uzatvorili manželstvo dňa 17.4.1971.

Z osvedčenia o evidencii, časť II. (čl.69 spisu) súd zistil, že vlastníkom vozidla zn. Irisbus Crossway, ev.č. ZV 464CE, je spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., IČO: 35 704 713 so sídlom Panónska cesta 3308/11, Bratislava - Petržalka. Držiteľom osvedčenia je spoločnosť SAD Zvolen, a.s. so sídlom Zvolen, Balkán 105/53, IČO: 36 054 666.

Z leasingovej zmluvy č.LZM/10/03787 zo dňa 11.11.2010 súd zistil, že táto bola uzatvorená medzi spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s. a spoločnosťou Slovenská autobusová doprava Zvolen, a.s., Balkán 53, 960 95 Zvolen, ako leasingovým nájomcom. Predmetom leasingu bolo nové nákladné vozidlo zn. Irisbus Crossway, VIN: VNESFR1600M010282. Podľa leasingovej zmluvy ČSOB Leasing, a.s. udelil nájomcovi plnú moc podľa všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu, najmä zastupovanie pri : 1. vybavovaní colných záležitostí pri predmete leasingu dovážaných zo zahraničia, 2. prevzatí PL od dodávateľa na území SR, jeho uvedením do prevádzky a pri dopravnej technike, aj pri prihlásení do evidencie príslušného dopravného inšpektorátu polície SR, 3. uplatňovaní nárokov zo závad PL, vrátane zastupovania pred súdmi a rozhodovacími orgánmi okrem odstúpenia od kúpnej zmluvy, 4. uzatvorení poistenia v rozsahu všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu, 5. vybavovaní prípadných poistných udalostí.

Z Dodatku k leasingovej zmluve č. LZM/10/03787 zo dňa 11.11.2010 súd zistil, že tento dodatok bol uzatvorený bol uzatvorený medzi ČSOB Leasing, a.s. a odporcom ako leasingovým nájomcom. Predmetom tohto dodatku bola zmena niektorých ustanovení Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s. pre dopravnú techniku 03/10, ktoré tvoria prílohu leasingovej zmluvy č. LZM/10/03787.

Podľa Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s. pre dopravnú techniku 03/10 (čl.76 spisu) bodu 1.2.1. za uvedenie predmetu leasingu do prevádzky sa považuje prevzatie predmetu leasingu a osvedčenia o evidencii, v prípade osvedčenia vozidla. Leasingový nájomca zodpovedá zato, že ním prevzatý predmet leasingu je riadne zaevidovaný na príslušnom dopravnom inšpektoráte policajného zboru SR, pri evidencii predmetu leasingu je leasingový nájomca povinný riadiť sa vykonávajúcimi predpismi policajného zboru SR a zabezpečiť vykonanie záznamu o leasingovom vzťahu na základe ktorého je predmet leasingu prenajatý a leasingový nájomca je evidovaný ako držiteľ predmetu leasingu. Podľa bodu 1.2.2. Všeobecných zmluvných podmienok, pokiaľ je uvedenie predmetu leasingu do prevádzky spojené so zákonnými povinnosťami registrácie, alebo s povoleným orgánom štátnej správy, iným orgánom, či inými povinnosťami danými všeobecne záväznými právnymi predpismi (napríklad atesty, osvedčenia a podobne) je leasingový nájomca povinný splniť ich riadne a včas a uhradiť náklady spojené s týmito povinnosťami v stanovených termínoch. Pokiaľ z leasingovej zmluvy nevyplýva, že tieto náklady budú zahrnuté v cene predmetu leasingu a kópiu rozhodnutia, či iného dokladu o splnení takejto povinnosti ihneď doručí ČSOB Leasing. Podľa bodu 1.3.1. Všeobecných zmluvných podmienok leasingový nájomca nesie riziká výskytu nedostatkov, zničení, strát, odcudzenia a predčasného opotrebovania predmetu leasingu, i keď na tom nenesie vinu. V prípade, že táto skutočnosť nastane je leasingový nájomca povinný ihneď informovať ČSOB Leasing a je povinný i naďalej platiť leasingové splátky riadne včas a v plnej výške, ale len v prípade, ak si ČSOB Leasing riadne a včas plnil svoje záväzky na základe tejto leasingovej zmluvy. Podľa bodu 1.3.2. v prípade škôd vzniknutých tretím osobám v súvislosti s prevádzkou predmetu leasingu je leasingový nájomca povinný ihneď urobiť všetky opatrenia, vrátane tých, ktoré by inak bol povinný urobiť ČSOB Leasing, aby nároky, hlavne nároky na poistné plnenie ostali zachovaná a škody spôsobené tretím osobám boli čo najnižšie. Okrem toho je leasingový nájomca povinný do 3 dní od vzniku škody ČSOB Leasing informovať. Pokiaľ by z akýchkoľvek dôvodov neboli škody úplne, alebo s časti uhradené a uhradiť by ich bol podľa zákona povinný ČSOB Leasing, je leasingový nájomca povinný takúto škodu ČSOB Leasing na základe platobného dokladu uhradiť. Podľa bodu 1.5.5. zmluvných podmienok leasingový nájomca je povinný počas doby účinnosti leasingovej zmluvy odstrániť všetky škody na predmete leasingu. Pokiaľ odstránenie škôd nie je vykonané bezplatne, je povinný tak urobiť na vlastné náklady. Podľa bodu 1.5.6. Všeobecných podmienok všetky náklady spojené s prevádzkou, opravami, úpravami a údržbou predmetu leasingu, hlavne prihlasovacie, prevádzacie a odhlasovacie poplatky, cestná daň, diaľničný poplatok, a koncesionársky poplatok užívateľa rozhlasovaného, alebo televízneho prijímača hradí počas doby účinnosti leasingovej zmluvy leasingový nájomca, s výnimkou nákladov týkajúcich sa ČSOB Leasing podľa dohody v kúpnej zmluve. Podľa bodu 1.5.7. Všeobecných podmienok žiadne úpravy predmetu leasingu, nie leasingový nájomca bez predchádzajúceho písomného súhlasu

ČSOB Leasing oprávnený vykonať, toto neplatí, pokiaľ ide o umiestnenie odstrániteľných nápisov a reklám na predmete leasingu, ak nie sú takéto nápisy a reklamy v rozpore s povinnosťami podľa bodu 1.5.15. Podľa bodu 1.5.9. Všeobecných podmienok leasingový nájomca nie je oprávnený bez predchádzajúceho písomného súhlasu ČSOB Leasing odovzdať predmet leasingu do užívania tretej osobe, bez ohľadu nato, či ide o pôžičku, výpožičku, alebo nájom; za tretiu osobu sa pre účely tohto dojednania nepovažujú zamestnanci leasingového nájomcu a osoby jemu blízke. Podľa bodu 3.1.1. Všeobecných podmienok pokiaľ to všeobecne záväzné právne predpisy vyžadujú, je leasingový nájomca povinný v deň prvého použitia predmetu leasingu dojednať poistnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a toto poistenie udržiavať po celú dobu trvania leasingovej zmluvy. Podľa bodu 3.1.2 všeobecných podmienok v spojení s dodatkom k leasingovej zmluve č. LZM/10/03787 zo dňa 11.11.2010 „leasingový nájomca súhlasí, aby ČSOB leasing vykonával úhrady za dojednané povinné zmluvné poistenie počas doby platnosti leasingovej zmluvy na bankový účet poisťovne za leasingového nájomcu a zároveň sa leasingový nájomca zaväzuje počas doby platnosti leasingovej zmluvy dojednané poistné platiť prostredníctvom ČSOB leasing spolu s leasingovými splátkami. Výška poistného k úhrade bude uvedená v dohode o platbách nájomného samostatne. Podľa bodu 3.2. Všeobecných podmienok leasingový nájomca je povinný pred prevzatím predmetu leasingu dojednať havarijné poistenie predmetu leasingu proti poškodeniu, alebo zničeniu v dôsledku minimálne nasledovných rizík: havária, živelné riziká, odcudzenie, vandalizmus. Podľa bodu 3.2.1 písm. a) všeobecných podmienok leasingu (Havarijné poistenie dojednávané v mene a na účet leasingového nájomcu plateného prostredníctvom ČSOB leasing), leasingový nájomca dojednáva poistnú zmluvu v ním vybranej poisťovni vo vlastnom mene a na vlastný účet ako užívateľ vozidla a poistník, ČSOB leasing vystupuje ako vlastník vozidla v prospech ktorého je počas doby platnosti leasingovej zmluvy vinkulované poistné plnenie z havarijného poistenia predmetu leasingu.

Z pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.1993 (čl. 85-87 spisu) súd zistil, že táto pracovná zmluva bola uzatvorená medzi Slovenskou autobusovou dopravou Banská Bystrica, š.p., odštepný závod Krupina ako zamestnávateľom a I. E., L.. XX.XX.XXXX, P. J. T., C. O. XX ako zamestnancom. Z oznámenia o prechode práv a povinností s pracovnoprávnych vzťahov (čl.95 spisu) súd zistil, že týmto oznámením oznámila SAD Zvolen, š.p. I. E., že dňa 01.07.1998 dôjde k zrušeniu štátneho podniku SAD Krupina bez likvidácie zlúčením, pričom pracovný pomer v štátnom podniku SAD Krupina nekončí a všetky práva a povinnosti z neho preberá odo dňa 01.07.1998 SAD Zvolen, š.p.

Z oznámenia o prechode práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov (čl.94 spisu) súd zistil, že týmto oznámením oznámila SAD Zvolen, a.s. so sídlom Balkán 53, Zvolen I. E., že dňom 31.05.2002 došlo k zrušeniu podniku SAD Zvolen, š.p. so sídlom vo Zvolene, bez likvidácie, pričom pracovný pomer v SAD Zvolen, š.p. nekončí a všetky práva a povinnosti z pracovnoprávnych vzťahov preberá od 01.06.2002 SAD Zvolen, a.s.

Podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa ustanovenia § 853 ods. 1 OZ občiansko-právne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto, ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahu obsahom aj účelom im najbližšie.

Podľa ustanovenia § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa ustanovenia § 427 ods. 1 a 2 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Pojmovými znakmi subjektívnych osobnostných práv sú absolútna povaha, imateriálny charakter, všeobecnosť a výlučnosť, zásadná neprevoditeľnosť, časová neobmedzenosť a nepremlčateľnosť. Pôsobia voči neobmedzenému, resp. neurčitému okruhu ostatných subjektov práva, ich predmetom sú výlučne nemajetkové hodnoty (osobnosť), patria každej fyzickej osobe „a priori“, (sú prejavom ľudskej osobnosti vo vzťahu k ostatným subjektom, t.j. či fyzickým alebo právnickým osobám) s rovnakým právnym postavením, výlučné oprávnenie nakladať počas celého života v medziach určených právnym poriadkom s jednotlivými stránkami svojej osobnosti patrí fyzickej osobe, nemožno ich scudzovať, deliť od ich nositeľa, upínajú sa na fyzickú osobu po dobu jej fyzickej existencie v spoločnosti (sú časovo neobmedzené počas života fyzickej osoby) sú nezdediteľné (netvoria predmet dedičstva), sú nepremlčateľné, rovnako aj neprekludovateľné a nemožno ich postihovať exekúciou. Na rozdiel od nich majetkové práva možno oddeliť od ich subjektov, prevádzať (scudzovať) ich, podliehajú exekúcii, premlčaniu a preklúzii. Špecifickosť subjektívnych osobnostných práv spočíva v ich predmete, ktorým je priamo osobnosť človeka, fyzickej osoby v jej celistvosti. Právo na ochranu osobnosti (subjektívne rýdzo osobné, resp. osobnostné právo) Občiansky zákonník upravuje ako jednotné právo (doslovné znenie „fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti“). V dôsledku toho je treba jednotlivé práva, ktoré v tomto jednotnom rámci vznikajú, chápať ako práva čiastkové, líšiace sa navzájom vzťahom k rôznym hodnotám, stránkam osobnosti, avšak vychádzajúcim z osobnosti tvoriacej fyzickú a mravnú jednotu. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy.

Podľa ustanovenia článku 8 odseku l Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Z ustanovenia článku 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach publikovaného pod č 120/1976 Zb. vyplýva, že nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie a každý má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom. Právo na súkromie v rôznych poňatiach môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromie obydlia, listové tajomstvo, ako aj ochranu cti, povesť človeka, či ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. V ústavnej rovine je zakotvené v článku 16 Ústavy Slovenskej republiky - nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená, obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom; článku 19 ods. 1 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, ods. 2 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe; v článku čl. 21 garantujúcom nedotknuteľnosť obydlia; v článku 22 zaručujúcom ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov.

Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba

na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávny konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takom úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti (tzv. postmortálna ochrana) je ich osobným záujmom; ide o najbližších príbuzných, a to manžela a deti, a ak ich niet, o rodičov.

Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Zákon výslovne pripúšťa možnosť podania návrhu na upustenie od neoprávnených zásahov (negatórnu žaloba), výslovne prípustný je aj návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktoré nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia. Svojou povahou nejde o prostriedok represívny, ani reparačný, ale o špeciálny prostriedok ochrany osobnosti so satisfakčnou povahou, ktorá sa bezprostredne nepremieta do majetkovej sféry postihnutej fyzickej osoby, preto ju nemožno vyjadriť a vyčísliť v peniazoch. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu.

Právna zástupkyňa odporcu namietala, že je daný nedostatok pasívnej vecnej legitimácie odporcu, nakoľko odporca nie je tým subjektom, ktorý by zodpovedal za neoprávnený zásah do navrhovateľkou uplatňovaných osobnostných práv podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Uvedená skutočnosť vyplýva aj zo samotného trestného rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 2T/210/2013, z ktorého vyplýva, že je to práve I. E. ako vodič autobusu, ktorý zodpovedá za akýkoľvek zásah do osobnostných práv pozostalej navrhovateľky. Uvedené platí bez ohľadu na skutočnosť, či bol I. E. v pracovnoprávnom vzťahu k tretej osobe, alebo nie. Odporca ďalej uviedol, že v prípade práva na náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné ani podporne aplikovať ustanovenie § 420 ods.2 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že predmetom sporu nie je právo na náhradu škody, ale právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ďalej namietala, že odporca nie je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom aj z dôvodu, že nie je prevádzkovateľom dopravného prostriedku podľa ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť vyplýva aj z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn. 2T 210/2013 (čl.217), keď z evidenčnej karty motorového vozidla, ev. č. X. XXX Q. je nepochybné, že vlastníkom predmetného motorového vozidla nie je odporca, ale leasingová spoločnosť ČSOB Leasing, a.s. To znamená, že odporca je len leasingovým nájomcom motorového vozidla, pričom v súlade s ustálenou judikatúrou sa za prevádzkovateľa vozidla považuje prioritne vlastník motorového vozidla, resp. osoba, ktorá je oprávnená právne a fakticky disponovať s motorovým vozidlom. Odporca poukázal v tejto súvislosti na leasingovú zmluvu č. LZM 10/03787 zo dňa 11.11.2010 v znení dodatku zo dňa 11.11.2010, vrátane všeobecných podmienok finančného leasingu, ktorá zmluva bola uzatvorená medzi odporcom ako leasingovým nájomcom a spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s. ako vlastníkom motorového vozidla ev.č. XV XXX Q..

Súd sa teda v prvom rade vysporiadaval s otázkou pasívnej legitimácie odporcu. Súd má za to, že posúdenie vecnej legitimácie na strane odporcu závisí od posúdenia otázky, či je možné považovať odporcu za pôvodcu zásahu.

Vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, je podmienený tým, že ide o zásah neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia (subjektom ochrany), je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom, resp. subjektom zásahu). Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že navrhovateľ je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako tiež zistenie, že odporca sa dopustil toho konania, ktoré navrhovateľ v konaní skutkovo vymedzoval a

považoval za zásah do jeho chránených osobnostných práv. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v tom - ktorom konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitimáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný).

Aj súčasnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad R 114/1999, R 38/1996, R 36/2009, R 53/2010, R 38/2012) je jednotne zastávaný názor, že pôvodcom zásahu môže byť nielen fyzická osoba, ale aj právnická osoba. Pokiaľ by bol správny názor, že za zásah do osobnosti zodpovedá vždy (len) tá fyzická osoba, konkrétnym konaním ktorej bolo zasiahnuté do osobnostných práv, bola by úplne vylúčená možnosť, že za takýto zásah nesie zodpovednosť právnická osoba. Právnické osoby sú však celkom bežne účastníčkami konaní o ochranu osobnosti (napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2011 sp. zn. 3 Cdo 108/2011, 29. júna 2009 sp. zn. 3 MCdo 3/2008, 19. mája 2010 sp. zn. 5 Cdo 108/2009 a z 27. novembra 2009 sp. zn. 5 Cdo 83/2008). Pre právnické osoby je charakteristické to, že svoju vôľu nevytvárajú samostatne, ale prostredníctvom tých fyzických osôb, ktoré sú na to určené. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok, koná, robí právne úkony, zakladá právne vzťahy, vstupuje do právnych vzťahov, uplatňuje práva a plní povinnosti z týchto vzťahov. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, treba vyriešiť otázku, či konanie tejto fyzickej osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama (bezprostredne konajúca fyzická osoba) alebo táto právnická osoba. Ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka neobsahujú úpravu, ktorá by osobitne riešila túto otázku.

Podľa § 853 Občianskeho zákonníka platí, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. V tomto ustanovení Občianskeho zákonníka je upravená analógia. Analógia legis (analógia zákona) sa používa ako forma aplikácie zákona vtedy, keď treba riešiť otázku, riešenie ktorej nie je síce v zákone upravené, ale ten istý zákon upravuje riešenie podobného prípadu. Vychádza sa pritom z predpokladu, že zákonodarca by podľa rovnakých zásad upravil aj daný prípad. Právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu (škodu) spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka).

V zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

Analogicky (§ 853 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 2 tohto zákonníka), pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 23. augusta 2007 sp. zn. I. ÚS 137/07 uviedol, že „podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420, ako aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka)“.

Pokiaľ je na mieste analogické použitie ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení, či zodpovednosť za zásah do osobnostných práv nesie fyzická osoba bezprostredne konajúca alebo právnická osoba, za ktorú fyzická osoba konala v rámci výkonu činností, ktorými bola poverená touto právnickou osobou, je rovnako na mieste analogické použitie ustanovenia § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určení subjektu zodpovedného za zásah do osobnostných práv, ktorý bol spôsobený prevádzkou dopravných prostriedkov. Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že tak, ako podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ vozidla poškodenému, zodpovedá tento prevádzkovateľ (aj) za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe (rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 228/2012 zo dňa 26.09.2013).

Občiansky zákonník pojem „prevádzateľ“ nevymedzuje. Ide o osobu (fyzickú alebo právnickú), ktorá má právnu a faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom a ktorá ho organizovane užíva (dlhodobo a na určený účel), pričom užívajúca osoba je zo zákona alebo zmluvy oprávnená dopravný prostriedok na ten účel používať.

Podľa § 2 písm. j) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“), na účely tohto zákona sa rozumie, prevádzkovateľom motorového vozidla fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom.

Podľa § 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení, povinnosť uzavrieť poistnú zmluvu má pri tuzemskom motorovom vozidle ten, kto je ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v dokladoch vozidla alebo ten, kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoba, na ktorú sa držba motorového vozidla previedla, v ostatných prípadoch ten, kto je vlastníkom motorového vozidla alebo jeho prevádzkovateľom. Ak na motorové vozidlo je uzatvorená nájomná zmluva s právom kúpy prenajatej veci, povinnosť uzavrieť poistnú zmluvu má nájomca.

Pojem „prevádzateľ“ nemožno zamieňať s pojmom „držiteľ“ motorového vozidla. Držiteľa vymedzuje príslušný administratívny predpis - podľa § 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, na účely tohto zákona sa rozumie držiteľom vozidla osoba zapísaná v osvedčení o evidencii časť I a časť II ako držiteľ osvedčenia alebo takáto osoba zapísaná v osvedčení o evidencii vydanom v cudzine. Toto vymedzenie má význam len z evidenčného hľadiska.

Súdna prax riešila postavenie leasingovej spoločnosti ako prevádzateľa vozidla v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2563/2005 z 27.11.2007. Leasingová spoločnosť (poskytovateľ leasingu) je prevádzateľom objektívne zodpovedným za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, ak v dobe nehody bola jeho vlastníkom a dispozícia príjemcu leasingu (nájomcu) bola obmedzená napr. tým, že podľa leasingovej zmluvy nebol oprávnený vykonávať technické úpravy s výnimkou nevyhnutných opráv a nebol ani povinný (okrem pripoistenia pri ceste do zahraničia) vozidlo poistiť. Podľa citovaného rozsudku sp. zn. 25Cdo 2563/2005, v prípade tzv. leasingu je treba pri určení prevádzateľa vozidla posúdiť podľa obsahu príslušnej zmluvy aký rozsah práv k vozidlu vlastník previedol na leasingového nájomcu, za prevádzateľa vozidla nemožno leasingového nájomcu považovať vtedy, ak podľa zmluvy bol oprávnený vozidlo za odplatu užívať obvyklým spôsobom, nemohol na ňom zabezpečovať technické úpravy s výnimkou nutných opráv, mal hradiť iba údržbu a opravy vozidla a nebol oprávnený vozidlo poistiť, pričom poistenie vozidla vrátane zákonného poistenia bolo zahrnuté v tzv. „požičovnom“. Nakoľko práva a povinnosti účastníkov zmluvy o výpožičky nie sú upravené kogentne, riešia sa predovšetkým obsahom dojednania účastníkov zmluvy. V tejto súvislosti je potom nutné posúdiť kto v konkrétnom prípade bol prevádzateľom dopravného prostriedku, za ktorého je treba všeobecne pokladať toho kto má trvalú možnosť právnej a faktickej dispozície s vozidlom.

V tomto smere vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že odporcu za okolností prejednávanej veci treba považovať za pôvodcu navrhovateľkou tvrdeného zásahu do jej osobnostných práv. Po skutkovej stránke bolo pre tento záver súdu rozhodujúce, že k úmrtiu Jána Seleckého došlo konaním vodiča autobusu I. E., ktorý v čase dopravnej nehody bol zamestnancom odporcu (čo nepochybne vyplýva aj z predloženej pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.1993) a dopravnú nehodu spôsobil pri výkone jeho práce vodiča autobusu pre odporcu, keď viedol toto vozidlo, ktorého prevádzkovateľom bol odporca. V tejto súvislosti sa súd stotožnil tiež s vyjadrením právneho zástupcu navrhovateľky, že prevádzkovateľom motorového vozidla je odporca, nakoľko podľa § 427 ods. l Občianskeho zákonníka zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky osoby, ktoré vykonávajú dopravu; teda nie vlastník dopravného prostriedku, ale osoba, ktorá použitím dopravného prostriedku vykonáva dopravu. ČSOB Leasing, a.s. pritom nevykonáva dopravu osôb, ani tovaru a nikdy takúto dopravu ani nevykonával, čo jasne vyplýva z výpisu z obchodného registra. Odporca vykonáva dopravu osôb a tovaru od októbra 2003, čo jasne vyplýva z úplného výpisu z obchodného registra. Aj v kontexte rozsudku Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 25Cdo 2563/2005 z 27.11.2007, podľa ktorého „nemožno leasingového nájomcu považovať vtedy, ak podľa zmluvy bol oprávnený vozidlo za odplatu užívať obvyklým spôsobom, nemohol na ňom zabezpečovať technické úpravy s výnimkou nutných opráv, mal

hradiť iba údržbu a opravy vozidla a nebol oprávnený vozidlo poistiť, pričom poistenie vozidla vrátane zákonného poistenia bolo zahrnuté v tzv. „požičovnom“ má súd za to, že prevádzkovateľom predmetného dopravného prostriedku je odporca a to s poukazom na ustanovenia odseku 1.2.1, odseku 1.2.2., odseku 1.5.5., odseku 1.5.6., odseku 1.5.7., odseku 3.1.1, odseku 3.2. Všeobecných zmluvných podmienok, podľa ktorých odporca ako leasingový nájomca bol povinný znášať náklady spojené s registráciou vozidla (bod 1.2.2), všetky náklady spojené s prevádzkou, opravami, úpravami a údržbou predmetu leasingu, hlavne prihlasovacie, prevádzacie a odhlasovacie poplatky, cestná daň, diaľničný poplatok, a koncesionársky poplatok užívateľa rozhlasovaného, alebo televízneho prijímača (bod 1.5.6), leasingový nájomca bol povinný počas doby účinnosti leasingovej zmluvy odstrániť všetky škody na predmete leasingu (bod 1.5.5). Ďalej v prípade škôd vzniknutých tretím osobám v súvislosti s prevádzkou predmetu leasingu bol leasingový nájomca povinný ihneď urobiť všetky opatrenia, vrátane tých, ktoré by inak bol povinný urobiť ČSOB Leasing, aby nároky, hlavne nároky na poistné plnenie ostali zachovaná a škody spôsobené tretím osobám boli čo najnižšie a pokiaľ by z akýchkoľvek dôvodov neboli škody úplne, alebo s časti uhradené a uhradiť by ich bol podľa zákona povinný ČSOB Leasing, bol leasingový nájomca povinný takúto škodu ČSOB Leasing na základe platobného dokladu uhradiť. Rovnako je z leasingovej zmluvy zrejmé, že leasingový nájomca bol povinný dojednať povinné zmluvné poistenie a havarijné poistenie a bol povinný poistné platiť, pričom poistenie síce bolo platené spolu s leasingovými splátkami, avšak oddelene od platieb nájomného (bod 3.1.1, bod 3.2, bod 3.2.1).

Právna zástupkyňa odporcu vzniesla námietku premlčania, preto sa súd ďalej po vyriešení otázky pasívnej vecnej legitimácie odporcu zaoberal zistením, či sa jedná o nárok premlčaný.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.Z ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.
Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávnych vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov. Jednotné právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zabezpečované radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozerať relatívne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo 265/2009 zo dňa 17. 2. 2011).

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že k obdobnému právnemu záveru o premlčateľnosti práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 278/2007 zo dňa 25. septembra 2008.

Na rozdiel od práva na ochranu osobnosti, ktoré sa nepremlčuje, právo na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 100/2009). Pri uplatnenom práve na úhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka v peniazoch počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba teda začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 265/2009).

Súd sa v otázke premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nestotožnil s tvrdením odporcu, že navrhovateľka sa dozvedela o vzniknutej ujme dňom smrti Jána Seleckého a o zodpovednom subjekte najneskôr dňa 09.10.2013, kedy došlo k preštudovaniu vyšetrovacieho spisu, ktorý na strane 217 obsahoval aj údaje o vlastníkovi a nájomcovi motorového vozidla ev.č. X. XXXCE ani s vyjadrením navrhovateľky, že táto sa nepochybne mohla dozvedieť o tom kto je za spôsobenú škodu zodpovedný, až na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 2T/210/2013-256, ktorý sa stal právoplatným 03.04.2014, pričom podľa vyjadrenia právnej zástupkyne odporcu právo na náhradu škody sa malo premlčať za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode (analogicky o ujme v prípade zásahu do osobnostných práv) a o tom, kto za ňu zodpovedá, najneskôr však za tri roky odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda (ujma) vznikla.

Aj s prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 100/2009), súd v danej veci ustálil, že navrhovateľka si vo vzťahu k odporcovi toto právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatnila návrhom na súde dňa 14.10.2015. K zásahu do jej osobnostnej sféry došlo dopravnou nehodou dňa 29.04.2013, ktorej následkom bolo úmrtie manžela navrhovateľky dňa 28.05.2013, kedy deň nasledujúci po tomto dni začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba. V čase, kedy došiel návrh na začatie konania na súd, táto trojročná premlčacia doba ešte plynula a jej plynutie trvalo do 29.04.2016, kedy bol posledný deň všeobecnej trojročnej lehoty na podanie žaloby. Keďže návrh na súde bol podaný skôr, nárok nie je premlčaný. V tejto súvislosti súd tiež uvádza, že aj pokiaľ by sa začiatok plynutia premlčacej doby počítal odo dňa 09.10.2013, kedy došlo k preštudovaniu vyšetrovacieho spisu, ktorý obsahoval aj údaje o vlastníkovi a nájomcovi motorového vozidla ev.č. X. XXXCE (tak ako to uvádzala právna zástupkyňa odporcu) aj v tomto prípade by nárok vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe nebol premlčaný.

Je teda zrejmé, že v prejednávanej veci sa navrhovateľka domáha ochrany proti zásahom do osobnosti najmä do života, zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj ochrany súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súd preto pri posudzovaní nárokov uplatňovaného v tomto konaní vychádzal z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, ktorý priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti takýmto zásahom. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je aj právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe zahrňuje tiež právo fyzickej osoby na spolužitie s ďalšími osobami predovšetkým s členmi rodiny. Zákon nedefinuje pojem zásah, ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva žalobkyne. Je tak bezpochyby aktívne konanie ako aj pasívne správanie, ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na chránené osobnostné práva fyzickej osoby. Medzi neoprávneným zásahom a poškodeným niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv má fyzická osoba právo domáhať sa najmä, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bol poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pri posudzovaní otázky pasívnej vecnej legitimácie súd aplikoval s poukazom na analógiu práva v zmysle ustanovenia § 853 Občianskeho zákonníka, ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, je potrebné posúdiť, či konanie tejto fyzickej osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama alebo táto právnická osoba. Ustanovenia § 11 a nasledujúceho Občianskeho zákonníka neobsahujú úpravu, ktorá by osobitne riešila túto otázku. Podľa už vyššie citovaného § 853 Občianskeho zákonníka platí, že občiansko-právne vzťahy pokiaľ nie sú osobitne upravené sa spravujú ustanoveniami

občianskeho zákonníka, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Analógia zákona sa používa ako forma aplikácie zákona vtedy, keď treba riešiť otázku, riešenie ktorej nie je síce v zákone upravené, ale ten istý zákon upravuje riešenie podobného prípadu. Vychádza sa pritom z predpokladu, že zákonodarca by podľa rovnakých zásad upravil aj daný prípad.

Analogicky teda pokiaľ bol neoprávnený zásad do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby považuje sa takýto zásah za zásad spôsobený priamo právnickou osobou (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu 3Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013). Tak ako sú zvláštnou skupinou zásahov do majetkovej sféry tiet prípady, v ktorých škoda bola spôsobená prevádzkou dopravných prostriedkov (§ 427 a nasledujúcich OZ), rovnako osobitnou je aj skupina tých zásahov do osobnostnej sféry, v prípade ktorých nemajetková ujma bola spôsobená prevádzkou dopravných prostriedkov. Pokiaľ je na mieste analogické použitie ustanovenia § 420 ods. 2 OZ pri určení, či zodpovednosť za zásah do osobnostných práv nesie fyzická osoba bezprostredne konajúca alebo právnická osoba, za ktorú fyzická osoba konala v rámci výkonu činnosti, ktorými bola poverená touto právnickou osobou, je rovnako na mieste analogické použitie ustanovenia § 427 ods. 2 OZ pri určení subjektu zodpovedného za zásah do osobnostných práv, ktorý bol spôsobený prevádzkou dopravných prostriedkov.
To znamená, že súd mal za to, že odporca je v danej veci pasívne, vecne legitimovaný ako prevádzkovateľ a zamestnávateľ odsúdeného Jána Vodnáka, ktorý pri výkone povolania spôsobil dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej došlo k úmrtiu manžela navrhovateľky.

Súd sa tiež nestotožnil s námietkou právnej zástupkyne odporcu týkajúcej sa prekážky rozsúdenej veci a to konkrétne v rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15C/68/2015 zo dňa 02.07.2015. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13. 10. 2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009, prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Z obsahu spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15C/68/2015 mal súd za to, že v danej veci sa o prekážku už rozsúdenej veci nejedná, nakoľko v konaní sp. zn. 15C/68/2015 vystupovala ako odporca spoločnosť SAD Zvolen, a.s., so sídlom Zvolen, Balkán 53, IČO: 36 004 928, pričom v tomto konaní ako odporca vystupuje spoločnosť Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, so sídlom 960 95 Zvolen, Balkán 53, IČO: 36 054 666. Teda v danom prípade nie je splnená podmienka totožnosti účastníkov konania, nakoľko v tomto konaní vystupuje na strane odporcu iný subjekt ako v konaní sp. zn. 15C/68/2015.

Podľa § 428 Občianskeho zákonníka svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

Zodpovednosti sa prevádzateľ môže zbaviť iba vtedy, keď preukáže, že škode nemohlo byť zabránené ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré mohlo byť vynaložené. Svojej zodpovednosti sa však prevádzateľ nemôže zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Ustanovenie § 428 Občianskeho zákonníka zakotvuje úzku možnosť zbaviť sa zodpovednosti za škodu, ktorá by bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, ak jej vzniku nebolo možné zabrániť. Zbavenie sa objektívnej zodpovednosti prevádzateľa prichádza do úvahy iba v jednom prípade, vynaloženie všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Úplnému zbaveniu zodpovednosti však môže dôjsť iba za situácie, že konkrétne okolnosti, ktorými bola škoda spôsobená, nemajú v tejto prevádzke svoj pôvod. Je potrebné dôsledne rozlišovať medzi pojmom škody, ktorá by bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, teda prejavom typickým vlastnostiam dopravy a pojmom škody spôsobenej takými okolnosťami, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke. Pojem okolnosti, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke, je užší než pojem škoda vyvolaná osobitnou povahou prevádzky. Za okolnosť majúcu pôvod v prevádzke je považované napríklad zlyhanie bŕzd, vada materiálu, nedostatočná údržba zariadenia prevádzky, ale i v okolnostiach nedostatkov na strane vodiča napríklad zdravotná vada, prechodná zdravotná indispozícia. Okolnosti

vo vnútri vlastnej prevádzky súvisia s organizáciou, riadením a realizáciou prevádzky. Patria sem nedostatky technického stavu dopravných prostriedkov, vady súčiastky či materiálu vrátane vád skrytých. Ak bola príčinou vzniku škody tzv. vnútorná škodná udalosť, neprichádza do úvahy zbavenie sa zodpovednosti prevádzateľa bez ohľadu na to, či škode mohlo či nemohlo byť zabránené. Dôkazné bremeno na splnenie liberalizačného dôvodu má prevádzateľ. Súdna prax dovodila, že okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke v zmysle § 428 je i prudké zabrzdenie v dopravnom prostriedku hromadnej dopravy alebo iskrenie parnej lokomotívy. O okolnosť majúcu svoj pôvod v prevádzke dopravného prostriedku nejde napríklad pri neodvrátiteľnej živelnej udalosti spôsobenej prírodnými silami alebo v prípade zásahu tretej osoby či zvieraťa. V týchto prípadoch ide o zásah zvonka a nie o okolnosť s prevádzkou dopravného prostriedku priamo súvisiaca. Ak bola príčinou škody vonkajšia okolnosť nemajúca pôvod prevádzke a škode nemohlo byt zabránené ani všetkým objektívnym úsilím k odvráteniu tejto okolnosti, ktorá škodu vyvolala, dochádza k zbaveniu zodpovednosti prevádzateľa. Vynaložením všetkého úsilia jej treba rozumieť všetku objektívnu možnosť starostlivosti, ktorú mohol ten, kto prevádzkuje dopravný prostriedok vyvinúť. Všetko možné úsilie, ktoré možno požadovať na prevádzateľovi, aby sa predišlo vzniku škody, je treba chápať objektívne a zvažovať všetky možnosti, ktorých mohli byť k tomuto účelu využité.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Podľa § 431 Občianskeho zákonníka, ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

Podľa ustanovenia § 431 OZ sa posudzuje zodpovednosť prevádzateľov, ktorých prevádzky sa stretli, ale pokiaľ ide o len o vyporiadanie výlučne medzi nimi, t. j. iba vo vzťahu ku škode, ktorá vznikla im. Podľa § 431 sa neposudzuje vznik škody u iného subjektu, ktorá pri strete prevádzok utrpela škodu a nebola prevádzateľom vozidiel, ktoré sa streli (netýka sa napr. osoby, ktorá bola niektorým z týchto prevádzateľov prepravovaná ako spolujazdec ani inej osoby, napr. chodca, ktorá pri strete prevádzok utrpela škodu). V ustanovení § 431 OZ nejde o zodpovednosť za zavinenie v zmysle ustanovenia § 420 OZ. Ustanovenie § 431 OZ zaradené v druhom oddieli, druhej hlave, šiestej časti Občianskeho zákonníka (prípady osobitnej zodpovednosti - zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov), ktoré upravuje zodpovednosť prevádzateľov i vyporiadanie medzi nimi, nadväzuje na právnu úpravu zodpovednosti podľa ustanovení § 427 a § 428 OZ. Rozhodujúca je pritom účasť, ktorú mali prevádzatelia na spôsobení vzniknutej škody. Vyporiadanie závislé na tejto účasti predpokladá zhodnotenie všetkých skutkových okolností konkrétneho stretnutia prevádzok, najmä však tých okolností, ktoré boli hlavnými príčinami vzniknutej škody.

Objektívnu mieru účasti na vzniknutej škode vyjadruje i prípadné zavinené konanie alebo opomenutie niektorého prevádzateľa (niektorých prevádzateľov), pokiaľ ním bola založená príčinná súvislosť, ktorá viedla k vzniku škody. Ak ide o také okolnosti alebo o konanie resp. opomenutie, s ktorým škodlivý výsledok nebol v príčinnej súvislosti, nie je splnený zákonný predpoklad účasti na vzniknutej škode a nevzniká teda ani zodpovednosť, ani dôvod na vyporiadanie (R 64/1972).

Okruh okolností relevantných pre posúdenie účasti na spôsobení škody pri strete prevádzok dopravných prostriedkov je širší ako len posúdenie podielu zavineného porušenia vodičov dopravných prostriedkov, aj keď porušenie pravidiel cestnej premávky má spravidla veľmi významný podiel na vzniku kolízie. V zmysle ustálenej judikatúry, zodpovednosť za stret vozidiel a prípadné ďalšie následky sú zásadne na vodičovi, ktorý prišiel do križovatky po vedľajšej ceste a nedal prednosť vodičovi prichádzajúcemu po hlavnej ceste. Ak však vodič na hlavnej ceste ide rýchlosťou, ktorá výrazne presahuje maximálne povolenú rýchlosť, čím vodičovi prichádzajúcemu do križovatky po vedľajšej ceste znemožní, príp. podstatne sťaží, aby mu dal prednosť v jazde, potom nie je vylúčená jeho zodpovednosť alebo spoluzodpovednosť za prípadnú kolíziu. Spôsob jazdy vozidla idúceho po hlavnej komunikácii možno za podstatnú príčinu nehody považovať v prípade, že svojou povahou (nebezpečnosťou) je porovnateľný alebo významnejší ako nedanie prednosti v jazde, ak napr. vodič prichádzajúci po hlavnej ceste výrazne prekročí povolenú či primeranú rýchlosť, alebo že aj iným spôsobom jazdy (napr. nevhodnou jazdnou dráhou) sťaží alebo úplne znemožní vodiči na vedľajšej komunikácii, aby dodržal svoje povinnosti dať mu prednosť v jazde (Ro NS ČR z 28. 1. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1097/2014).

V tejto súvislosti sa súd tiež stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu navrhovateľky, že bez ohľadu na to, či Babetta poškodeného mala alebo nemala evidenčnú značku, mala či nemala platné technické osvedčenie, vychádzajúc z trestného spisu Okresného súdu Zvolen č.k. 2T/210/2013, k nehode došlo v dôsledku porušenia právnej povinnosti zo strany vodiča odporcu a v priamej príčinnej súvislosti s týmto porušením. V danej veci nemožno skonštatovať akékoľvek zavinené konanie alebo opomenutie poškodeného týkajúce sa dopravnej nehody, ktorou by bola založená príčinná súvislosť, ktorá viedla k vzniku dopravnej nehody.
Je nepochybné, že smrť manžela navrhovateľky pri dopravnej nehode, ktorú nebohý Ján Selecký nezavinil, je neoprávneným zásahom do práva fyzickej osoby na súkromný a rodinný život. Vyššie uvedené potvrdzujú aj mnohé rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, kde sa uplatňuje ako jednotný názor, v zmysle ktorého súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami a konanie ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013, rozhodnutie 5Cdo 265/2009 zo dňa 17.2.2011, rozhodnutie sp. zn. 2Cdo 194/2011 z 27.11.2012, rozhodnutie sp. zn. 4Cdo 168/2009 z 20.4.2011, rozhodnutie 1Cdo 77/2009 zo dňa 27.10.2010).

V dôsledku protiprávneho konania zamestnanca odporcu teda došlo k zásahu do súkromia navrhovateľky, ktorého súčasťou je aj právo rozvíjať a vytvárať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami, osobitne vzťahy na emocionálnej báze, teda vzťahy medzi príslušníkmi rodiny budované na citovo silných vzájomných väzbách. Konaním odporcu pritom došlo k deštrukcii všetkých vybudovaných citových väzieb a tým k neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život navrhovateľky ako pozostalej. Konanie odporcu, ktorého zamestnanec pri dopravnej nehode spôsobil usmrtenie manžela navrhovateľky v tomto prípade predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky, konkrétne do jej súkromia a rodinného života. Z vyjadrenia navrhovateľky mal súd za preukázané, že vzťah s manželom bol harmonický a nepochybne medzi nimi existovalo silné citové puto, ich vzťah trval 32 rokov v čase nehody. Pri existencii úzkych citových a ďalších väzieb medzi navrhovateľkou a manželom Jánom Seleckým, ktoré existovali pred ich úmrtím, konštatoval, že v prípade navrhovateľky došlo v dôsledku konania odporcu k okamžitému, násilnému pretrhnutiu týchto úzkych väzieb. Dospel k záveru, že konanie odporcu, ktorým došlo k násilnému pretrhnutiu väzieb navrhovateľky so zosnulým manželom predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky a boli splnené predpoklady pre priznanie ochrany osobnostným právam navrhovateľky v zmysle ust. <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V neposlednej miere súd prihliadol aj na majetkovú situáciu odporcu s tým, že so zreteľom na všetky okolnosti dospel k záveru, že primeraná náhrada, ktorá je spôsobilá aspoň z časti zmierniť následky neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti je čiastka súdom priznaná a to suma 20.000,-- €. Vo zvyšku súd potom žalobu ako nedôvodnú zamietol. Je nepochybné, že ľudský život je neoceniteľný, pretože každý jeden človek je jedinečný a je zrejmé aj súdu, že strata, ktorú žalobkyňa utrpela zostane navždy nenahradená. Suma, ktorú súd priznal je len o zmiernení nemajetkovej ujmy, ktorú v dôsledku tejto straty navrhovateľka utrpela.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zákonom stanovenej lehote.

O povinnosti odporcu zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen súdny poplatok bolo rozhodnuté s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch. Navrhovateľka bola v konaní oslobodená od platenia súdneho poplatku v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2, písm. i/ Zákona o súdnych poplatkoch. Preto súd rozhodol o povinnosti odporcu zaplatiť na účet súdu súdny poplatok nakoľko v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Výška súdneho poplatku bola stanovená podľa položky 7b, písm. a/ a b/ Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 666,- Eur, z toho 66,- Eur je za návrh a 600,- Eur z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v zmení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.
1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.
1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,
4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).